

294 gener - febrer 2016

Dossier

L'esperanto a les comarques gironines

Els *ñañigos* a Figueres

Les arrels musicals
de **Lluís Albert**

Edita: Diputació de Girona | Fundada el 1856 | Segona Època

REVISTA DE
GIRONA

NÚMERO ACTUAL

NÚMEROS ANTERIORS

HEMEROTECA

NORMES DE REDACCIÓ

PUNTS DE VENDA

Crèdits # Contacte

Els petits festivals

El dossier d'aquest número dedicat als petits festivals és un contrapunt a la dinàmica informativa que, gairebé per inèrcia, prioritza els festivals que compten amb pressupostos més elevats. Al número 280 de la *Revista*, a l'article titulat «Territori de grans festivals», Laura Iglesias ja destacava que les comarques gironines «concentren una munió de festivals de tota mena de gèneres, d'alta qualitat, que converteixen les nostres contrades en una de les regions europees culturalment més actives». Un any abans, al número 271, Jordi Dorca considerava els festivals de cinema «una espècie a protegir».

L'entrevista de Maria Àngels Casademont a Anna Teixidor pot ser una excusa per recuperar algun dels treballs que la periodista empordanesa ha publicat a les nostres pàgines. En el darrer, «Dones de carretera, esclaves del vudú» (273), explicava el cas de la nigeriana Ivie Okundaye, que el 2009 moria atropellada a la carretera, a la Jonquera, quan intentava evitar que la policia la multés per exercir la prostitució.

En un dels primers, «Quan el somni ja no és Europa» (260), Teixidor relatava el cas d'en Saïd, un marroquí que havia arribat a guanyar 1.500 euros al mes en la construcció, sense contracte, i que amb la crisi del sector es va veure obligat a canviar d'ofici i dedicar-se a recollir pinyes.

Pel que fa al reportatge de Nadeia Balsalobre sobre els micropobles que es reivindiquen, pot complementar-se amb un article de Rafel Pujol al 111 en què, a propòsit de Beget i les intervencions arquitectòniques en pobles petits, deia: «Al territori hi tenim una xarxa d'interrelacions entre unes poques ciutats grans, una multitud de masies com a unitat rural bàsica i, al bell mig, uns petits pobles i viles que no es poden identificar globalment amb cap de les dues».

Finalment, el Tribut a Natàlia Molero és una bona ocasió per rellegir els textos que va publicar a la *Revista*. Al número 211, per exemple, afirmava: «No suportó els conflictes. Totes i cadascuna de les molècules del meu cos fan un esforç titànic per dirigir-se en sentit contrari del combat».